68STE JAARGANG No. 8192 WOENSDAG 20 JUNI 1951 VIER PAGINA'S

AMIGOE DI CURAÇAO

DAGBLAD VOOR DE NEDERLANDSE ANTILLEN

Abonn.-prijs Curaçao en Bonaire f 2.—, Aruba, Suriname, Bovenwinden f 2.50. — Buitenland f 3.— per maand (bij vooruitbet.).
Kantoor: Conscientiesteeg 27—29. Telefoon: Redactie 3858 — Administratie 3550.
Uitgave N.V. Paulusdrukkerij, Willemstad, Curaçao.
Hoofdredacteur: Ad. Versney.

Bij Aruba begint de Victorie

Mr. Jas neemt drastische maatregelen tegen Campo

Geen vergunningen en "toeristen" meer

Ter gelegenheid van het neerleggen van zijn functie als President van het Hof gaf mr F. Jas enkele zeer karakteristieke opmerkingen met betrekking tot het C.A.. Hij zei in een interview o.m.: „Ook dat is een kwaad van deze tijd. De instelling van dit oord moge dan enkele voorbeelden bieden, volgens mij echter is het onverdedigbaar. Het wordt bepaalde mensen veel te gemakkelijk gemaakt; het is aan de ene kant goed, dat we de Punda nu „schoon" hebben, maar daar was het toch minder eenvoudig „om de drempel te overschrijden". In onze dossiers komen de woorden Campo Alegre veelvuldig voor en het benauwende is, dat er niet zelden zaken betreffende knapen van veertien jaar en soms zelfs jonger bij zijn. Neen, het kamp doet geen goed aan de maatschappij".

Het is dus geen wonder dat mr Jas, nu hij waarnemend gezaghebber van Aruba geworden is, deze woorden in daden heeft omgezet en de knuppel in het hoenderhok heeft geworpen, door alle vergunningen in te trekken en de „import" van „toeristen" onverwijld stop te zetten. En hiermede werd de eerste positieve daad verricht, die er op gericht is de zaak te „cleanen."

Immers, gisteren was de pers aanwezig op het Gezaghebberskantoor, waar mr F. Jas een verklaring aflegde, die niet mis te verstaan was. Deze verklaring laten wij hieronder volgen.

Zich persoonlijk wendend tot de leden van de Persvereniging zeide hij dankbaar te zijn met de leden kennis te kunnen maken en in de gelegenheid te zijn om zijn inzichten in deze kwestie kenbaar te maken.

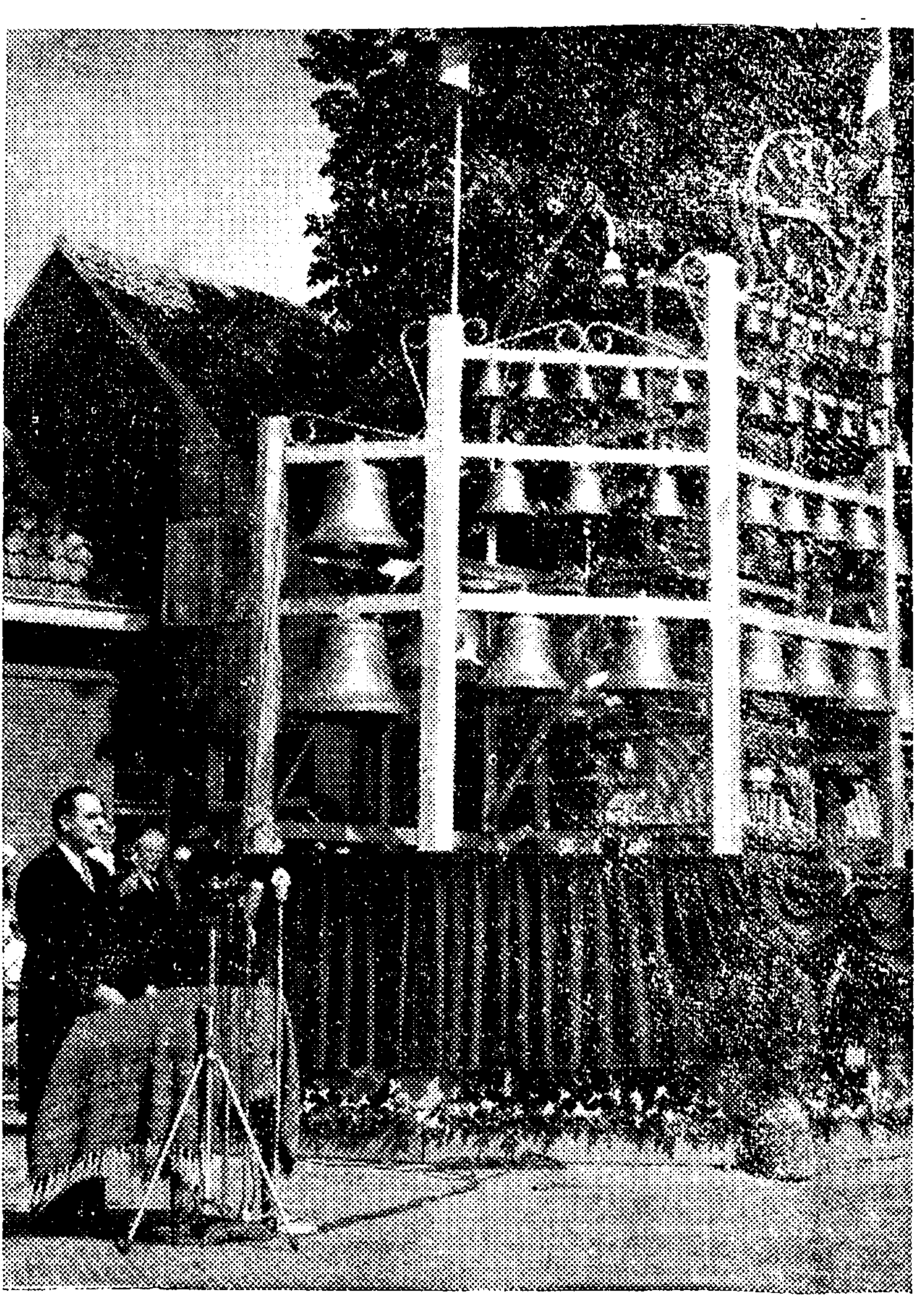
Niet de Landsregering, maar de absolute geboden

De bevolking heeft er recht op duidelijk en klaar te vernemen hoe ik tegenover deze aangelegenheid sta, aldus mr F. Jas.

Immers sinds de inwerkingtreding van de Interimregeling op 7 Februari 1951 rust, totdat de eilandsraad zal zijn gaan functioneren en deze door de benoeming van gedeputeerden een bestuurscollege zal hebben gecreëerd, uitsluitend op de Gezaghebber de taak van het toekomstig bestuurscollege.

Nu zult Gij mij wellicht toeroepen: maar dan nog valt het Campo Alegre buiten Uwe bemoeienis. Dit is een onderwerp, hetwelk valt binnen de grenzen van het strafrecht, het politiewezen en de gezondheidszorg, onderwerpen die bij artikel 2 der Eilanden-regeling aan de Landsregering zijn voorbehouden. Dit is slechts ten dele juist. **Vooreerst kan de Eilandenregeling nimmer rechtsgeldig zijn of rechtsgeldig worden toegepast voorzover zij, of hare toepassing, in strijd zou komen met de bepalingen van het Wetboek van Strafrecht, maar bovendien bestaan er nog een Hoger Gezag dan dat van het Wetboek van Strafrecht: de absolute geboden waarvan het Wetboek van Strafrecht slechts een weerspiegeling is.**

Voorschriften of toestanden evident lijnrecht daarmede in strijd kunnen op Aruba nimmer rechtsgeldig zijn.

ZIJNE EXCELLENTIE IR L.A.H. PETERS, Minister van Uniezaken en Overzeese Rijksdelen, voormalig Gouverneur van Curaçao, geeft in een gloedvolle feestrede de nieuwe beiaard haar naam „De Vier Koningskinderen". (Philips Persbureau)

Daarom ben ik niet slechts bevoegd, doch ook verplicht om in te grijpen.

Het zal U thans duidelijk zijn, dat er, zolang ik hier als wnd Gezaghebber zal optreden, op Aruba geen Campo Alegre zal verrijzen.

Opdracht is gegeven aan de politie om geen vergunningen tot transito-verblijf meer te verlenen aan vrouwen of meisjes van wie mag worden aangenomen, dat zij hier als prostituée zullen optreden. Dergelijke lopende transito-vergunningen zullen ook niet meer mogen worden verlengd.

Binnen zeer korte tijd zal hiermede aan een Campo Alegre iedere bestaansmogelijkheid zijn ontnomen en zal de C.A. kwestie voor Aruba tot het verleden behoren.

Dit is uiteraard geen bestrijding der prostitutie. Ik weiger slechts om ook in de toekomst door regulering der prostitutie daaraan mede te werken en eventueel zelfs te bevorderen.

Dit gedeelte der nalatenschap van 7 Februari 1951 wordt door mij hierbij voor Aruba uitdrukkelijk verworpen.

Ik doe een beroep op de gehele Arubaanse bevolking om voorlopig met mij, en spoedig met het gekozen eilandbestuur, de prostitutie te helpen bestrijden. Voorlichting, opvoeding, sport gepaard aan een op liefde en medelijden gebaseerde reclassering van de ongelukkigen, die zich aan dat beroep overgeven, zijn daartoe de algemeen bekende meest in het oog springende middelen.

Nog een ander voorschrift duidelijk en flagrant in strijd met ieder elementair begrip van moraal wordt heden door mij teniet gedaan. Met ingang van heden verbied ik op Aruba de afgifte van de z.g. rode kaarten aan de ingeschreven prostituées. Er zijn er daarbij die minderjarig zijn, zelfs de leeftijd van 15 jaar niet hebben bereikt.

De uitvoering van de medische controle en het tegengaan van de verbreiding van besmettelijke ziekten blijft uiteraard onverminderd gehandhaafd. Een en ander behoort zelfs door de wetgever te worden uitgebreid tot over een ieder die een dusdanig leven leidt dat hij of zij redelijkerwijze geacht mag worden een gevaar voor besmetting op te leveren. Doch wie daaraan onderworpen is, blijft strikt geheim.

Ik heb reeds een beroep op de Arubaanse bevolking gedaan, thans doe ik een beroep op de vertegenwoordigers van de Antilliaanse pers.

Ik vraag Uwe medewerking in deze aangelegenheid, waarin niet slechts de Arubaanse wereld-reputatie op het spel staat, doch het waarachtig belang van de gehele Arubaanse bevolking.

Van één ding geef ik U de verzekering: in bovenstaande door mij getroffen maatregelen komt geen wijziging dan over mijn ontslag.

Na het oplezen van deze verklaring, die op schrift was gesteld, teneinde elk misverstand bij publicatie te vermijden, verklaarde mr Jas, de zitting voor gesloten.

Rest ons nog te vermelden, dat op deze conferentie mede aanwezig waren de heren Hessling, commissaris Th. van Erp en dr B. van Niedek.

Belangrijke heropstelling van Chinese troepen ?

Tokio — Ten Oosten van Koemhwa was Dinsdag een fel gevecht tussen de Verbondenen en een Noordelijk bataljon. Het duurde vijf uren, waarna de Noordelijken op de vlucht gedreven werden, waarbij zij aanzienlijke hoeveelheden wapenen achterlieten. Bij een andere actie in hetzelfde gebied werden bijna 100 Noordelijken gedood; elders aan het centrale front was het betrekkelijk rustig.

Vliegtuigen van de Verenigde Naties hebben tekenen waargenomen, die er op wijzen, dat ver achter de linies van de Noordelijken een belangrijke heropstelling van de Noordelijke troepen en voorraden aan de gang is. Generaal Van Fleet verklaarde, dat de Chinezen meer dan genoeg reserves voor een nieuw offensief hebben.

Volgens frontberichten graven de Noordelijken zich in in de heuvels, die de driehoek Tsjorwon—Koemhwa—Pjonggang begrenzen. Geallieerde vliegtuigen, die verder naar het Noorden poogden de activiteit van de Noordelijken te verkennen, werden hevig door luchtafweer beschoten. Ook de Noordelijke activiteit in de lucht neemt nog steeds toe. Een aantal Amerikaanse Sabre-straalvliegtuigen werd slechts 30 km. ten Noorden van Pjonggang door ongeveer 30 MIG's aangevallen.

Ten Noorden van Indje veroverden de Verbondenen na een driedaagse slag een tactisch belangrijke vallei en heuvelrug.

Volgens radio-Moskou heeft de Noord-Koreaanse legerleiding Dinsdag gemeld, dat vijf geallieerde vliegtuigen omlaag waren geschoten. Verder waren de tegenstanders 2780 man verliezen toegebracht. Er was een grote buit behaald.

Volgens een communiqué van het achtste leger ontmoetten de Verbondenen Woensdag zware en hardnekkige tegenstand ten Noordoosten van Janggoe aan het Oostelijke deel van het centrale front en ten Westen van Kansong aan de Oostkust. Elders werden de stellingen herzien en zoeken patrouilles contact.

Te Poesan is het bataljon Colombiaanse vrijwilligers aangekomen. Dit is de eerste bijdrage aan grondstrijdkrachten van Zuid-Amerika voor de Koreaanse oorlog.

Uit New York wordt gemeld, dat thans ook Frankrijk en Zweden de Verenigde Naties verzekerd hebben, dat geen oorlogsmaterialen of strategische goederen naar Noord-Korea en communistisch China zullen worden uitgevoerd. Zweden heeft geantwoord, dat het niet alleen geen oorlogsmaterialen naar de twee gebieden heeft uitgevoerd, doch dit ook niet voornemens is. De Franse regering heeft tien soorten goederen genoemd, die niet uitgevoerd zullen worden, waaronder machinerieën, chemische artikelen, wapens, munitie, olie, electrische en electronische artikelen en uitrustingen voor de zware industrie.

— Volgens te Hongkong uit communistische bron ontvangen berichten zijn onlangs in China opnieuw 221 personen terechtgesteld, beschuldigd van contra-revolutionnaire activiteit.

Recht tot het hart

— Wat men liefde en vriendschap noemt, is dikwijls een mooie naam waarmede men de eigen liefde bedekt.

het nieuws van vandaag

Mr Dr d. C. Gomez moet naar Nederland en de Antillen staan min of meer op stelten. Is dat dan zo opzienbarend, dat een lid van de regeringsraad naar Holland moet? Allerminst natuurlijk. De heer Plantz zit er ondertussen al en hij vertrok met de stille trom, zonder dat er zoveel als een haan naar kraaide. Maar nu het bekend werd, dat de Mr Dr naar Nederland meende te moeten gaan, ontstond er een kakofonie. Waarom dit verschil?

Het verschil zit hem waarschijnlijk in de herinnering. Er zitten zulke alarmerende herinneringen verbonden aan reizen van de Mr Dr naar Nederland. Zijn die herinneringen een „omen" voor deze reis? Wie zal het zeggen? Maar niemand neemt graag risico's in zulke aangelegenheden en daarom staan de Antillen min of meer op stelten.

Het wantrouwen tegen des doctors Holland-vaart werd intussen nog gestimuleerd door de merkwaardige wijze, waarop deze reis hier bekend werd. De heer Henny Eman sprak er op Aruba in het vuur van zijn propaganda rede over. De heer Plantz, die zonder het kraaien van hanen vertrokken was, vestigde de aandacht op zich toen hij kakelde in Paramaribo. Kortom, omstandigheden, die er op duidden dat de reisplannen op een kryptische manier bekokstoofd, overal eerder bekend waren, dan bij de instanties die — hoewel er nog geen „parlementaire tradities" is — toch reeds volgens de parlementaire „ussance" meer recht hadden van zulke dingen op de hoogte te zijn dan b.v. persvertegenwoordigers in Suriname.

Maar toen het feit van de reis publiek was, kwam de kwestie van de motieven. Waarom de reis? Er dreven reeds flarden van rond. Die betroffen het kiesrecht van niet-landskinderen. Loze geruchten? Mogelijk. Maar welke argumenten ook voor hun loosheid mogen pleiten, zeker niet de mentaliteit van de NVP waar de Mr Dr leider van is. Men behoeft de redevoeringen van deze Landsminister in de volkstaal maar te horen, om te weten dat ze in de boezem van zijn luisteraars nog wel andere verwachtingen wekken dan de beknotting van het kiesrecht alleen.

Maar de motieven, hoe die ook luiden, kwamen als mosterd na de maaltijd. Als de

De Mr. Dr. naar Holland?

noodzaak van een reis aan de bevoegde instanties zo weinig evident was, dat dit als een complete verrassing kwam, dan ligt het voor de hand, dat de motieven even weinig evident geweest zullen zijn. De motieven kwamen dus als mosterd na de maaltijd. De reis was niet noodzakelijk om de motieven maar de motieven waren noodzakelijk om de reis. Daarbij kwam het vaststellen van de gedragslijn, „waarbij in het Antillaanse parlementaire leven iedereen zijn plaats zou weten", gelijk de Mr Dr het zo diplomatiek onsmaakvol uitdrukte als een welkom motief van het elfde uur.

Maar al kwamen ze ter elfder ure, waren de motieven werkelijk de motieven? En dat voor een reis, zo hals over kop? Nog vóór dat de mensen, die het reisplan van de buitenwacht moesten vernemen, tijd hadden de kwesties te bestuderen. Nog vóór dat Nederland waar „gesproken" moet worden, tijd kreeg om de kwesties te bestuderen.

Niet de reis van een landsminister naar Nederland. Maar de reis van *deze* Landsminister naar Nederland sloeg zoveel gevoel van onbehagen los dat zich uitte in een kakofonie. Omdat de reizen van deze minister herinneringen wekken. Omdat deze reis zo karakteristiek d.i. langs derden bekend werd. Omdat er zulk een onverklaarbare haast bij is. Omdat de heer Plantz op het ogenblik in Nederland is en men niet kan nalaten verband te leggen tussen een en ander.

Daarom prikte iedereen de oren op. Daarom protesteerde men zo hartstochtelijk. Niet omdat een Landsminister naar Nederland wil. Dat is zijn goed recht. Maar omdat deze Landsminister als Landsminister naar Nederland wil en bij de enscenering van zijn reis vergat dat hij Landsminister was.

Het spiegelbeeld der Antillen

XIV

Rasverbetering langs biologische weg veroorzaakt wrijving, niet slechts in het leven van de individuen gelijk wij vroeger beschreven, maar ook tussen de rassen onderling.

Het mag verwondering wekken dat er in een land als Amerika, een land dat zich altijd zeer vooruitstrevend getoond heeft in zijn koloniale politiek, en dat steeds de grootste eerbied aan de dag legde voor de strijd om de vrijheid van inheemse volken; het mag verwondering wekken, dat er in dit land ter zelfdertijd zulken felle rassentegenstellingen bestaan dat alle vooruitstrevendheid en eerbied er uit verdwenen schijnen.

Hoe is het samengaan van deze beide uitersten te verklaren?

Zoals men weet doet dit conflikt zich voornamelijk in de Zuidelijke Staten van Amerika voor, waar een aanvankelijk overwegend agrarische economie meer dan in het Noorden de vestiging van het gekleurde ras in de hand werkte.

Beschouwingen, die er in de pers aan gewijd worden, zelfs in een zo aangrenzend gebied als het noordelijk deel van de Verenigde Staten, zien in dit conflikt met al zijn odieuze consequenties, als scheidingslijnen volgens kleur en afzondering in woonwijken, werk gelegenheid scholen vervoermiddelen enz. niets anders dan uitvloeiselen van meerwaardigheidsbewustzijn. De „zuidelijken" daarentegen beklagen zich er over dat het probleem zo simpel niet is als het door buitenstaanders plegt te worden voorgesteld, dat de Noordelijken hen niet begrijpen en dat het hun ten laste gelegde in werkelijkheid de reden niet is.

Deze polemiek, die reeds een der begeleidende verschijnselen van de Amerikaanse burgeroorlog was, woedt dus reeds meer dan een eeuw en nog steeds schijnt er geen einde aan: naar het ons voorkomt, omdat men nog steeds niet de vinger heeft kunnen leggen op de diepste grond van dit conflikt.

Wij vragen ons n.l. af, of het probleem in werkelijkheid niet een veel diepere grond heeft dan de onredelijke gemoedsgesteldheid van individuen, zij het dan al van een grote hoeveelheid individuen, maar toch: van individuen. Wij vragen ons af of de ondergrond van dit raciaal probleem niet biologisch moet zijn, zo ist ook hier de drang naar rasverbetering langs biologische weg de bron van alle wrijving is.

Elk amalgatie ook die van rassen, is immers een synthese van tegendelen, een midden dat gevormd wordt door de samensmelting van twee uitersten. Wanneer deze uitersten zich verhouden als meer en minder dan ligt het voor de hand, dat het mindere amalgatie met het meerdere zoekt als middel tot vooruitgang waar al wat is, naar streeft. Van de andere kant is het evenzeer vanzelfsprekend dat het meerdere zich om dezelfde reden tegen die amalgatie verzet als tegen een verlies.

Wij staan hier dus voor het natuurlijke feit dat een zelfde verschijnsel in contraire groepen contraire reacties oproept. Het bepalende is namelijk, dat dit verschijnsel voor de één vooruitgang betekent en dus redelijker wijze verlangd wordt, terwijl het voor de ander een achteruitgang betekent en dus redelijker wijze wordt geschuuwd.

Alle diep betreurenswaardige verschijnselen, zoals kleurenscheidingslijn, separatie, explosie der rassensentimenten, oproeren lynchpartijen. Ku-Klux-Klan die in de Zuidelijke Staten van Amerika met dit probleem samenhangen, zijn, ontdaan van vele andere begeleidende motieven, in wezen niets anders dan dit verzet tegen amalgatie van het ras: het is een poging om door het neerlaten van een „IJzeren Gordijn" de samensmelting der polen, welke door de plaatselijke samenleving zo zeer in de hand gewerkt wordt, te voorkomen.

Dit is een raciaal conflikt en als zodanig is het oneindig veel breder van omvang dan het individuele leven, breder ook, maar al te vaak, dan het individuele oordeel van degenen die de lichtbundel van hun aandacht er op laten schijnen.

Dit is een raciaal conflikt en daarom is het geen inconsequentie wanneer het samengaat in hetzelfde land, zelfs in hetzelfde individu, met de meest liberale gevoelens t.a.v. inheemse bevolkingen in andere delen van de wereld.

Dit is een radicaal conflikt en daarmee is het verklaard, dat het in de vorm, waarin het zich bij onze Noorder-buren voordoet, in onze gemeenschap onbekend is. Hier is immers geen samenleven op één bodem, waarin zowel pool als tegenpool biologisch geworteld zijn. De ene groep komt hier immers niet voor generaties, doch slechts voor een langer of korter deel van zijn individuele leven, zodat het probleem der biologische amalgatie zich hier niet of nauwelijks stelt.

Het is dan ook niet zelden zelfmisleiding zich breder van opvatting te wanen dan hen, die in Amerika de meergenoemde krenkende en veroordelenswaardige maatregelen voorstaan. Wellicht zijn we breder van opvatting, maar we moeten wel begrijpen dat we dit beweren zonder enige bewijs, want op dit punt zijn onze „opvattingen" nooit getest. Overigens geloven wij dat de houding van individuen in dit conflikt minder door de breedheid van hun opvatting bepaald wordt, dan wel door hun persoonlijke aard en aanleg.

Doch hoe dit ook zij: wij zijn nooit in de situatie geweest, zoals die bij onze Noorderburen bestaat. En zelfs al mochten we individueel ook breder van opvatting blijken, zeker is dat alles door elkaar geslagen, gegeven dezelfde situatie hetzelfde probleem en dezelfde wrijving zich ook elders zullen voordoen.

Dit is een raciaal conflikt en het zal dan ook slechts kunnen verdwijnen, óf door complete separatie der twee groepen, óf, wanneer eenmaal bereikt is waar

de pool naar streeft: de algehele vermenging met de tegenpool, waardoor alle raciale verschillen worden opgeheven.

Dit is een natuurproces, dat in zijn gigantische werking vergeleken moet worden met het slijpende water, waaraan zelfs het bazalt van bergen niet kan weerstaan. Zelfs bazalt kan niet weerstaan, maar wat een tijd en wat een wrijving, voordat de berg opgehouden heeft berg te zijn. Hier ligt echter de wrijving in de sfeer van de morele verantwoordelijkheid van individuen met vrije wil. Ze zijn aansprakelijk en ze zijn te veroordelen. Maar zo groot is de natuur en zo klein is de mens, dat zelfs Gods Zoon in het uur van zijn verlossing voor hem vergiffenis vragend, moest verklaren, dat de mens, al zondigend, niet wist wat hij deed.

CURACAO

BEGROTING AFGEHANDELD

Gisteren werd in de commissievergadering de laatste hand aan de Begroting gelegd.

Ter sprake kwam ook nog het ontwerp Landsverordening regelende de overdracht van D.O.W. aan de Eilandsorganen.

Als streefdatum voor die overdracht werd aangehouden 1 Juli, doch gezien de vele moeilijkheden en weinige bereidheid die ondervonden wordt van de zijde van de RR zal er niets kunnen gebeuren.

AANBESTEDING VAN KERK EN PASTORIE TE STEENRIJK.

Dezer dagen werd de bouw van Kerk en Pastorie te Steenrijk aanbesteed. De door de verschillende Bouw ondernemingen ingezonden begrotingen luidden als volgt:

N.V. Bohama	248.000
Bouwmaatschappij „Curaçao"	261.300
Nederhorst	266.500
D. Tassan	273.850

De bouw werd gegund aan de laagste inschrijver, dus aan de N.V. Bohama.

NAAR EN VAN ARUBA.

Minister-president mr dr Da Costa Gomez is gisteren naar Aruba gevlogen. Met het avondtoestel van 19.45 keerde de meester-dokter weer huiswaarts. Op het vliegveld werd hij uitgeleide gedaan door de heer J. M. Debrot, de klaarblijkelijk aan de kant gezette concessionaris van het bekende „apartment building".

HET KABINET VAN DE GOUVERNEUR.

Het „instrumentarium" des Gouverneurs begint zo langzamerhand compleet te raken.

Zo arriveerde op ons goede Curaçao mr Hooghoudt, de referendaris. Wanneer de directeur van het Kabinet komt is nog niet bekend, de archivaresse is er ook. Op ons eiland vertoefde n.l. voor het genieten van vacantie mej. C. Sprangers, een zuster van onze bibliothecaresse. Daar mej. Sprangers ook kabinetsbloed heeft, althans gewerkt heeft in de economische documentatie van minister-president dr Drees, kon zij als archivaresse tijdelijk worden aangesteld. Wij wensen hen een vruchtbare en vooral prettige werkkring toe.

IN HET KORT

— Er waren gisteren 6 lichte aanrijdingen. — Op Klein Kwartier brak brand uit, het perceel brandde tot op de grond af. De oorzaak is onbekend.

EXAMEN EISEN GOEDGEKEURD

De examen eisen om in het bezit te komen van een vergunning voor radio zend amateur zijn door de Landsminister officieel vastgesteld.

CARILLONFOTOS BIJ PALAIS ROYAL

Geheel in de geest van deze moderne, snelle tijd en van het bedrijf zelve zond Philips uit Nederland fotos van de plechtigheid van de eerste bespeling van het Curaçaose carillon in Nederland. Deze prachtige, grote fotos staan in de showroom van Palais Royal, wier eigenaren Marchena, Moron & Co. de vertegenwoordigers van Philips zijn. Zoals men weet, verzorgde Philips een televisie-uitzending van deze eerste bespeling.

Eveneens door bemiddeling van de firma Marchena Moron & Co., ontvingen wij enige fotos ter publicatie in ons blad.

Wij raden eenieder aan eens te gaan kijken naar de showroom van Palais Royal aan de Handelskade om zodoende ook onze belangstelling en waardering te tonen voor het carillon, dat ongetwijfeld ons helaas nog zo klein cultuurbezit vermeerdert.

SCHEEPVAART-BERICHTEN.

Chili naar Antwerpen, *Pygmalion* van Port au Prince, *Alicia* van St. Martha, *Los Angelos* van Antwerpen naar Cartagena, *Santa Rosa* van New York naar La Guaira, *Magallanes* van La Guaira, *Hera* naar Port of Spain en *Agamemnon* van Aruba.

AANKOMST VLIEGTUIG

Het KLM vliegtuig van Maandag landde hedenmorgen 01.17 uur Ned. tijd op Schiphol.

HET WEER.

De temperaturen waren: max. 30.4° C (86.7° F); min. 25° C (77°F); gem. 27.5° C (81.5° F). Vochtigheids gehalte was 77%, de windsnelheid was 23 knopen max, 9 knopen min en 15 knopen gemiddeld. Er viel 4.1 mm. neerslag. De hemel was 2 uren dicht bewolkt en 22 uren dicht bewolkt.

ARUBA

SPORTIEVE STRIJD TUSSEN ATOMIC EN LA FAMA EINDIGT IN ATOMIC OVERWINNING.

In een aantrekkelijke en sportieve strijd tussen Atomic en La Fama, waarbij de rust met een 2—2 gelijkspel inging, heeft Atomic de wat tekort spelende La Famaploeg een 5—3 nederlaag toegebracht. Het spel van Atomic viel deze middag op door het goede combineren en de snelle aanvallen. Het spel van La Fama was aantrekkelijke maar niet productief.

Wat meer openspel waarbij de buitenspelers in betrokken worden is hier de oplossing voor La Fama.

LA FAMA JRS. TE STERK.

Thans waren het de junioren van RCA die moesten ondervinden dat de La Fama Jrs. op eigen terrein een moeilijke tegenstander zijn. Na een sportieve strijd won La Fama met 2—1. Het zal in de juniorenklasse nog wel gaan spannen.

BEIDE PUNTEN OP SANTA CRUZ.

Het is La Salle niet mogen gelukken om het sterke Union van Santa Cruz op eigen terrein te kloppen. Met een 2—0 nederlaag moesten de La Salianen naar Sint Nicolaas terugkeren.

DE OVERIGE UITSLAGEN

Universal — Jong Holland 2—1; La Fama Jrs. — RCA Jrs. 2—1; Jong Santa Cruz — Jong Aruba 3—0 (RCN tournooi).

Jeugdafdeling.

Don Bosco 1 — Don Bosco 2 5—1; Sint Jozef 1 — St. Aloysius 2—2; La Salle — Julianasch. 6—1; Commandeursch. — St. Antoniussch. 0—3; Don Bosco 3 — Prins Bernardsch. 3—0; St. Antonius- — Julianasch. 11—0.

BASEBALL.

De Zondagmorgen op het RCA terrein gespeelde baseball-wedstrijd tussen Baby-Rut en San Lucas is na sportieve strijd met 5—3 door Baby Rut gewonnen.

Birmingham. — In het Staunton-tournooi speelde Donner remise met Gligoric in hun afgebroken partij.

Ronde van Frankrijk

's-Gravenhage. — Als achtste man voor de Nederlandse ploeg voor de Ronde van Frankrijk is Wim Dielissen gecontracteerd.

FILM

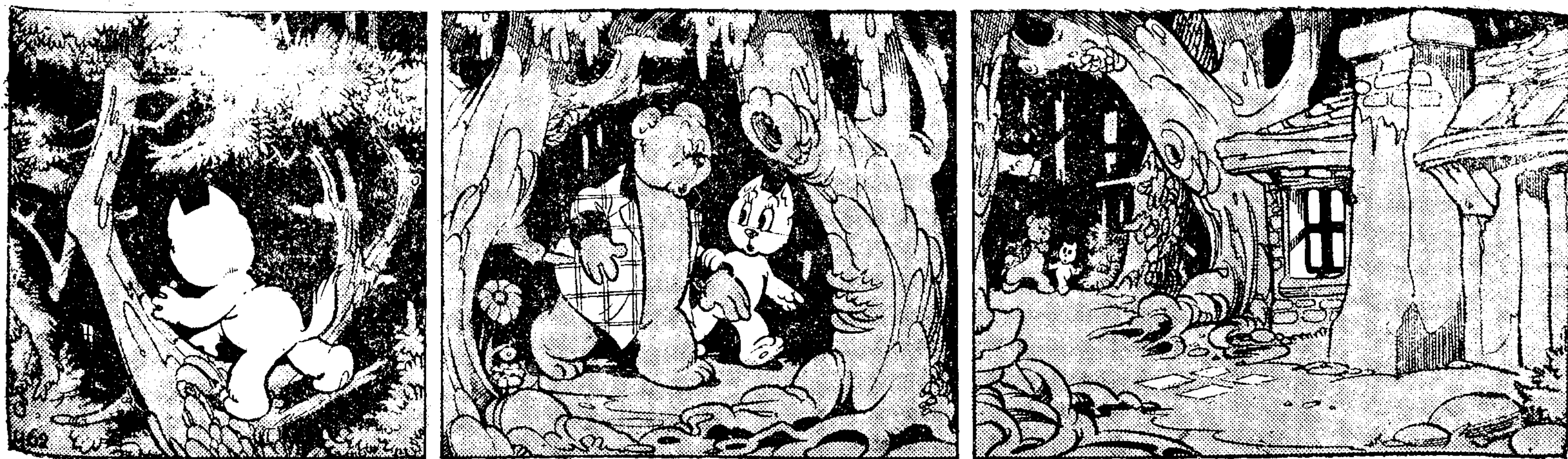
DITTE, EEN MENSENKIND.

Vandaag en morgen draait in het *West-End* theater een bijzondere film van Deense makelij en dit ter gelegenheid van het 40-jarig bestaan van de Deense filmindustrie. Het product, dat zij daarbij afleverde is wel van heel bijzonder en uitstekend gehalte. „Ditte, een sensenkind" verhaalt ons in een trieste omgeving het noodlot van een buiten echtelijk verband geboren kind.

Ditte's moeder ziet haar eer en naam afgekocht door de rijke boerenzoon, die hoonlachend allereerst naar bewijzen vraagt en wij zien haar later terug, gehuwd met een vilder een man arm van beurs maar met een hart, rijk beladen met goud en goede intenties. Hoe Ditte opgroeit in dit gezin, hoe treffend de familiebanden in dat arme gezin niet worden beschreven, dat zijn wel zeer sterke punten in deze film. Zo brengt ons de film naar een climax. De moord van Ditte's moeder op grootmoeder, de arrestatie, die daarop volgt en het moment, waarop Ditte bij een boerin te werk gesteld wordt en hoe zij door de boerenzoon verleidt wordt en zijn schuld niet durft te bekennen.

En zo ondergaat Ditte de zelfde vernedering, ondergaan door onervarenheid. Waar in deze film gewone mensen de rol spelen en elk vals sentiment uit deze speelfilm is geweerd, zal „Ditte, een mensenkind" sterk boeien en ontroeren. Een film, welke we aan kunnen bevelen, omdat dit een film is met inhoud.

907 **Olie B. Bommel stuit de vooruitgang**

Tom Poes klom en klom en na een poosje bereikte hij de bovenste takken van de oude spar. Daar had hij een ruim uitzicht over het bos. Bomen, niets dan bomen. Maar toen hij een tijdje goed om zich heen had gekeken, ontdekte hij plotseling een klein lichtje in de verte.

„Dáár is het!" dacht Tom Poes. „Dáár woont iemand. En die iemand, zal ons de weg kunnen wijzen en ons iets te eten kunnen geven!"

Hij liet zich vlug naar beneden zakken en greep heer Ollie bij een arm.

„Ik heb een lichtje gezien, verklaarde hij. „Daar in de verte moet iemand wonen!"

„Als het maar geen reus is!" klaagde heer Bommel. Je weet toch hoe het gaat in deze dichte, donkere bossen als het nacht is! Maar jij denkt nooit eens goed na! Je bent altijd zo onvoorzichtig!"

Onder deze en dergelijke opmerkingen legden ze al vlug een eind af en toen stonden ze plotseling voor een oude hut, die op een open plek tussen de bomen stond.

„Hier is het!" zei Tom Poes. „Er brandt licht, dus de bewoner is nog niet naar bed! Laten we maar eens aankloppen!"

„G-goed...." zei heer Bommel zwakjes. „Klop maar! M-maar doe het v-voorzichtig, T-Tom P-Poes! Midden in een b-bos k-kan alleen maar een vreemd iemand wonen! G-griezelig.... als je be-begrijpt w-wat.... wattik b-bedoel!"

Crisis in Teheran

Besprekingen tussen Perzie en Anglo-Irian afgebroken

Teheran — Perzië heeft Dinsdagavond de besprekingen met de afgevaardigden van de Brits-Iraanse Oliemaatschappij afgebroken. De Perzen verklaarden, dat het door de maatschappij aangeboden compromis in antwoord op de Perzische aanspraak op 75% van de olie-opbrengst sedert 20 Maart onaanvaardbaar is.

In het Britse antwoord wordt aangeboden, dat de Perzische regering onmiddellijk tien millioen pond beschikbaar zullen worden gesteld en voorts drie millioen maandelijks van Juli af tot overeenstemming zou zijn bereikt, mits de werkzaamheden gedurende de besprekingen niet belemmerd zouden worden. De Perzische afgevaardigden weigerden dit aanbod te aanvaarden en stonden er op, dat de besprekingen zouden worden afgebroken tot de Perzische eisen volledig zouden worden aanvaard. De leider van de Britse delegatie, Jackson, had tijdens de besprekingen, die ongeveer een uur hebben geduurd, nadrukkelijk betoogd, dat de Engelsen niet kunnen instemmen met de Perzische wet op de nationalisatie van de eigendommen van de Anglo-Iranian, daar deze als contractbreuk beschouwd wordt. De Perzen bleven staande houden, dat zij het wettelijk recht bezitten om de olie-industrie te nationaliseren. Jackson verklaarde tegenover de pers, dat de Britse delegatie de instructies van Londen zal afwachten. De Perzische delegatie bracht onverwijld rapport uit aan Mossadeq. Woensdag zullen het Perzische kabinet en de commissie voor de nationalisatie van de olie-industrie vergaderen. Men verwacht een communiqué na afloop. In deze bijeenkomst zullen tevens nieuwe richtlijnen worden opgesteld door de Perzische commissie in Abadan, die opdracht heeft de bezittingen van de Anglo-Iranian over te nemen. Men verwacht, dat Mossadeq de volksvertegenwoordiging zal verzoeken zijn beleid in een motie van vertrouwen goed te keuren. Te Teheran wordt verwacht, dat de Perzen betaling ter plaatse zullen eisen voor elke zending olieproducten, die de Perzische olievelden verlaat.

De Anglo-Iranian heeft verklaard, dat de impasse volledig is. De besprekingen zullen niet worden hervat, tenzij de Perzen hiertoe het initiatief nemen, zo verklaarde de directie.

Uit Londen wordt gemeld, dat het mogelijk geacht wordt, dat de Anglo-Iranian haar employé's uit Perzië zal laten vertrekken.

BRITSE VALSCHERM-TROEPEN GEREED?

Nicosia (Cyprus) — De Britse valschermtroepen, die kort geleden uit Engeland naar Cyprus zijn vertrokken, werden aldaar Dinsdagavond in gereedheid gehouden. Van gewoonlijk betrouwbare zijde werd verklaard, dat de troepen geconsigneerd zijn in verband met de gespannen toestand in Perzië. Vernomen wordt in de haven La Valetta op Malta, dat de vliegdekschepen „Triumph" en „Warrior" zich ergens in de buurt van Malta bevinden. De „Warrior" was verleden week naar Engeland vertrokken om troepen naar Singapore te brengen en de „Triumph" is Maandag naar Engeland vertrokken, aldus verklaarde een woordvoerder.

Koningin Juliana en Prins Bernard door Luxemburg in storm van hulde ontvangen

Luxemburg. — De intocht van Koningin Juliana en Prins Bernhard Dinsdag in Luxemburg was een onophoudelijke hulde. Na de aankomst reed men via het hart van de stad naar het groothertogelijk paleis, waar duizenden Luxemburgers waren opgesteld met vlaggetjes en oranje ballonnetjes.

Toen de gasten in het paleis waren, werd een koor aangeheven, waarop de Koningin en de Prins met de Groothertogin en Prins Felix verschenen. De duizenden namen er geen genoegen mee, toen de gasten weer naar binnen gingen en smeekten „alle gur", hetgeen betekent allemaal. Lachend werd hieraan gehoor gegeven: de Koningin, groothertog Jan en de prinsessen Elizabeth, Marie-Adelaide en Marie-Gabriëlle namen aan deze stormachtige ovatie deel. Toen het balcon opnieuw verlaten was, klaterde de kreet „Juliana" op, waarvoor het Koninklijke paar voor de derde maal zwichtte. Tegelijkertijd daverde het vliegtuig van Prins Bernhard over het paleis om een groet te brengen aan het vorstelijke gezelschap.

Dinsdagavond was de stad Luxemburg in feesttooi en feeststemming. Honderden schijnwerpers verlichtten de voornaamste gebouwen. De feestvreugde van de bevolking concentreerde zich bij het groothertogelijk paleis, waar een groot soirée ter ere van de Koninklijke gasten werd gegeven. Tijdens het diner hield groothertogin Charlotte een toespraak waarin zij o.m. zeide: „De vriendschapsbanden, welke tussen onze beide landen bestaan, vinden hun grond in de overeenkomst, welke berust op dezelfde getrouwheid aan de weldadige politieke instellingen, waarvoor uw beroemde voorvaderen, op dezelfde verknochtheid aan de geestelijke waarden van de Christelijke beschaving, op dezelfde liefde voor vrijheid en vrede".

Koningin Juliana zeide in Haar toespraak o.a.: „Een zo reële vriendschap tussen twee volken als waarvan Ik deze dag getuige ben geweest, schijnt mij toe het cement te zijn, dat nodig is om ons te verbinden in ons Europa, dat in opbouw is". „De kleine kring van volken en van naties, aangeduid als Benelux, werd in de geschiedenis dan op de ene, dat weer op de andere wijze gegroepeerd, soms apart, soms samen.

De vorm, waarin zulk een verbinding in een vorige periode verscheen, was voor de volgende steeds weer verouderd. Maar wanneer men een tijdperk van 2000 jaar overziet, dan komt daaruit een neiging naar voren, die niet anders dan een lotsverbondenheid en geestverwantschap kan aanduiden".

Ook naar Amerika?

's-Gravenhage. — Volgens Aneta doen in Washington geruchten de ronde, dat Koningin Juliana en Prins Bernhard in de naaste toekomst een bezoek aan de Verenigde Staten zouden brengen. Officiële bevestiging van deze geruchten was daar echter niet te verkrijgen.

HET OUDSTE KONINGSKIND, PRINSES BEATRIX, ziet lachend toe als haar Moeder, Koningin Juliana, met een hartelijke handdruk dankt voor het aanbieden van een afgietsel van de klok die de titel van „De Vier Koningskinderen" draagt. De beiden heren links zijn de heren Eijsbouts, directeuren van de N.V. Nederlandse Klokkengieterijen Eijsbouts-Lips N.V. uit Asten (Noord Brabant).

(Philips Persbureau)

SURINAME

GOEDEREN RUIL

's-Gravenhage. — In de bijeenkomst van het Coördinatie College Nederland—Suriname had dit college zich in hoofdzaak rekenschap te geven van de regelingen op het gebied van de goederenruil en op financieel terrein, welke in de naaste toekomst tussen beide Rijksdelen zullen gelden. Suriname maakt thans een ontwikkelingsstadium door, dat zal kunnen leiden tot verbreding van zijn exportbasis. De grootte en de samenstelling van de Surinaamse export zullen in de toekomst vermoedelijk aanmerkelijk veranderen en dit zal ook gelden voor de structuur van de Nederlands-Surinaamse betalingsbalans en voor de grootte van de daarop voorkomende bedragen. Wat de uitwisseling van goederen tussen Nederland en Suriname betreft formuleerde het college als beginsel, dat deze zo vrij mogelijk moet zijn en derhalve niet beperkt dient te worden door invoerbeperkingen aan weerszijden. Voor de naaste toekomst werd geconstateerd, dat dit beginsel voorlopig met slechts enkele uitzonderingen practisch kan worden doorgevoerd. Voorts zijn regelingen vastgesteld voor het verkeer van Suriname met de [illegible] landen. In aansluiting aan deze groepen van regelingen werd een aantal [illegible] van practische aard [illegible] financieel gebied [illegible] college een [illegible] voor de afsluiting van de Nederlands-Surinaamse betalingsbalans over 1950, terwijl zo nauwkeurig mogelijke prognoses werden opgesteld voor het verloop van het betalingsverkeer in 1951 en 1952. De gezamenlijke conclusies van het college zullen aan de Nederlandse en de Surinaamse regering worden voorgelegd.

GROOT ALARM VOOR PERZIE

Teheran: De Perzische Regering heeft heden alle instructies van de directie van Anglo Iranian van onwaarde verklaard en vertegenwoordigers aangewezen voor het overnemen van de installaties en verkoopkantoren der maatschappij ean Perzië.

Alle R.A.F.-posten in het Midden Oosten zijn gealarmeerd, aldus wordt vernomen uit Fayid in de Suez-kanaal-zone, waar zich 't Hoofdkwartier van de Britse grondstrijdkrachten in het Midden Oosten bevindt. Transportvliegtuigen en jachtbommenwerpers worden in gereedheid gehouden te Habbanija in Irak en verder in Jordanië, Cyprus, Malta, Aden en Fayid.

Voetbalnieuws uit Nederland.

P.S.V.'s kansen gestegen door nederlaag van Willem II

Quick-Borne uitgesteld door protest

De ene verrassing na de andere in de ronde om het Kampioenschap van Nederland, nu was het weer, net als Woensdag jl., dus die voor de grote verrassing zorgde. Willem II, het grote kanspaard dit jaar, werd met niet minder dan 4—0 te Amsterdam door D.W.S. verslagen.

Een prachtige prestatie van de Spaarnedammers, alleen is deze Zondag wel vast komen te staan, dat geen der beide Westelijke ploegen een kans zullen hebben op het zo begeerde Kampioenschap. Willem II had niet veel in te brengen tegen de Amsterdammers, die een prima partij speelden en zich door de laatste twee wedstrijden volkomen gerehabiliteerd hebben voor het zo zwakke begin in de Kampioensronde. In een week tijd twee grote overwinningen, n.l. 3—0 op Blauw Wit en 4—0 op Willem II is een kranige prestatie. Heerenveen moest de grote reis naar Eindhoven maken zonder hun crack Abe Lenstra. Waarom Abe niet mee deed, werd niet precies medegedeeld, maar uit diverse bronnen vernam men, dat Abe Lenstra niet eens was met de plaats, die de Elftalcommissie van Heerenveen hem aanwees. Hij moest namelijk spil spelen en dat was schijnbaar niet naar de zin van onze Internationale Linksbinnen. Dat Heerenveen zonder Abe Lenstra niet veel kans zou hebben tegen P.S.V. stond bij voorbaat reeds vast. Echter hebben de Noordelijke kampioenen stevig van zich afgebeten en P.S.V. mocht nog blij zijn met zijn 2—0 overwinning. Door deze twee uitslagen heeft P.S.V. weer een zeer goede kans gekregen, temeer, daar de Eindhovenaren Willem II nog thuis ontvangen. Deze wedstrijd kan wel eens de beslissing worden. De stand is nu:

P.S.V.	6	4	1	1	9	17- 8
Willem II	4	2	1	1	5	16 7
Bl. Wit	6	3	0	3	6	10-11
D.W.S.	6	3	0	3	6	15-14
Heerenveen	4	0	0	4	0	3-11

In geen jaren heeft Herenveen het er zo slecht afgebracht in de Kampioenscompetitie.

De beslissingswedstrijd tussen Quick en Borne, die Zondag jl. op het Go Ahead terrein te Deventer zou gespeeld worden, schijnt afgelast te zijn. Waarom, dat is niet geheel duidelijk. Wel heeft Borne een protest ingediend, in verband met het meespelen van de Quickspeler Miel de Vos. Naar het schijnt zou de Vos reeds ruim een jaar diverse clubs in de omtrek van Nijmegen getraind hebben. Wij zijn benieuwd hoe deze kwestie zich zal ontpoppen. Verleden jaar waren er ook moeilijkheden met Quick, toen diende o.a. Vitesse uit Arnhem een protest in tegen de Nijmegenaren in verband met het meespelen van de Engelsman Stanley Rose.

Juist in de laatste wedstrijd tegen Vitesse — de beslissende wedstrijd — mocht Rose niet meer uitkomen voor Quick, Vitesse won en daardoor degradeerde Quick naar de tweede klasse.

In de wedstrijd tussen het Bonds Elftal en de Zweedse Hoofdklasser Degersford, welke wedstrijd in een 4—0 overwinning voor het Nederlands Bonds Elftal eindigde, heeft zich vooral onderscheiden de B.V.V.-er van Overbeek, welbekend hier uit het Tournooi van Jong Holland. Hij speelde een prima wedstrijd en stelde zich hiermede candidaat voor het Nederlands Elftal.

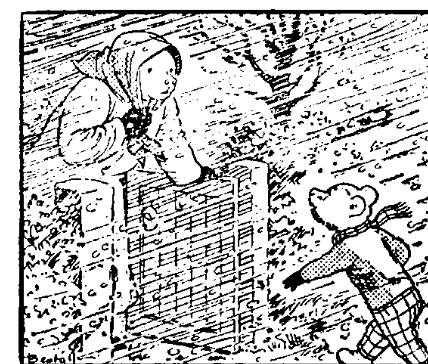
A.s. Zaterdag hopen wij U een en ander te kunnen vertellen van de Olympische Dag, welke afgelopen Zondag in het Olympisch Stadion te Amsterdam is gehouden.

Rupert en de pijlen

29. Ook Papzak en Ping-Pong zien het onweer aankomen en zij rennen haastig naar de anderen toe, maar ook zij staan even later verbaasd naar Bingo te kijken, die het onweer zo uitbundig toejuicht. Ze wilden net vragen wat hem nu weer bezielde, toen hij met een vaart wegholde. Hij ging de kant van zijn hutje op. „Wat is er nu aan de hand?" roept Papzak verbaasd uit, „zijn slechte bui schijnt helemaal verdwenen te zijn.

„Zeg dat wel", valt Rupert hem bij. „Toen de zon scheen was hij ongemakkelijk en nu het gaat stormen is hij in zijn nopjes. Hij lijkt vandaag wel de juffrouw van het weerhuisje, dat bij ons in de gang staat: bij mooi weer blijft ze binnen, maar als het gaat regenen, komt ze de deur uit". „Zou wel eens willen weten of we Bingo ooit door zullen krijgen", zucht Ping-Pong. Maar laten we hier geen tijd verliezen. We moeten zorgen voor de storm thuis te zijn.

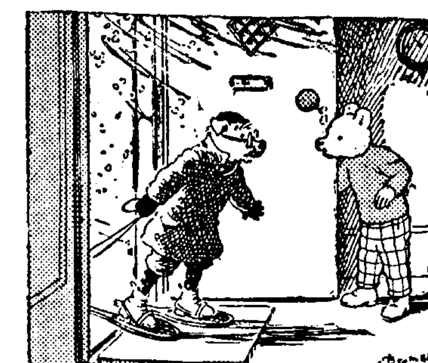

30. Doch dit lukt hen niet meer, daarvoor hebben ze teveel getreuzeld met Bingo. Ze lopen wel zo hard als ze maar kunnen, maar toch haalt de sneeuwstorm hen in. Er is nu geen tijd meer voor praten of plannen maken, ze stuiven uit elkaar: ieder de kant van zijn huis op. In de verte ziet Rupert Moeder Beer buiten staan en zodra hij onder haar bereik is, wordt hij stevig beetgepakt en naar binnen gebracht. Wat kijkt die goede Moe toch bezorgd. Maar Rupert schijnt er niets van te merken. „O Moeder, roept hij. Wij hebben vandaag toch zoveel meegemaakt! Mijn bal werd kapot geschoten en ik denk dat Bingo ......" Maar Moeder heeft er geen oren naar. „Dat moet je me straks maar vertellen", zegt ze. „Kom eerst maar eens mee. ik moet zorgen, dat je geen kou vat".

31. Even later zitten ze gezellig bij elkaar in de warme huiskamer. „Wat ben ik toch blij, dat je weer thuis bent, Rupert", begint Moeder. „Ik maakte me zo ongerust. Heb je die storm niet zien aankomen?" Rupert is blij, dat hij nu alles vertellen kan en hij slaat dan ook niets over. Moeder luistert belangstellend toe. „Je hebt dus weer volop werk in de komende dagen", plaagt ze. „Het zoeken naar die pijl zal met al die sneeuw niet zo gemakkelijk wezen, denk ik".

En inderdaad, het lijkt er erg op, dat het weer niet wil meewerken want de storm gaat de hele nacht door en ook de volgende dag blijft het maar sneeuwen. Rupert vindt het alles behalve leuk. „De pijl ligt zeker diep onder de sneeuw", zegt hij verdrietig en blijft stil voor zich uit staan staren. Moeder Beer, is bezig voor het ontbijt te zorgen, maar blijft plotseling staan omdat ze meent buiten iets gehoord te hebben. „Ik denk, dat er iemand aan komt", hoort Rupert haar zeggen. „Ik ben benieuwd wie dat is".

32. „Ja, wie zou dat kunnen zijn", denkt Rupert en luistert aandachtig. „Je gaat bij zulk weer vast niet voor je plezier uit", mompelt hij in zichzelf. Maar ook hij hoort al gauw. dat er iemand bij het hek is en meteen vliegt hij naar de voordeur. Hij is er net op tijd want er wordt al geklopt. En als hij de deur opendoet, staat daar niemand minder dan Bingo. Deze stapt binnen en met hem waait er ook een flinke hoop sneeuw naar binnen, maar Rupert ziet dat niet eens, hij heeft alleen oog voor zijn vriend. die 'n paar vreemde dingen onder zijn schoenen heeft gebonden en een slee heeft meegebracht. Bingo kijkt hem dolblij aan. „Wel is me dat een prachtig weer!" roept hij uit. Maar Rupert antwoordt: „Ik geloof niet dat ik het helemaal met je eens kan zijn, Bingo. Kom maar gauw mee naar Moeder en vertel ons dan eindelijk eens, waarom je zo vrolijk bent". „Ja ik heb je iets fijns te vertellen", antwoordt Bingo. „Maar doe eerst de deur dicht".

Hier is ons hoekje, jongens en meisjes!

't Erfgoed der Helfensteiners

„De schrijver ontwijk ik. Hij draagt iets op het voorhoofd, wat me zijn aanblik tegen maakt. Ging het om mij alleen, dan kwam hij niet meer over de drempel van je vader's huis. Mijn zuster is echter jammer genoeg van een andere mening, toch zijn me juist om haar zijn bezoeken zo onwelkom. De goede naam van een weduwe wordt gemakkelijk in gevaar gebracht. — Wat dominé Ziegler betreft: met dien heb ik een hartig woordje gepraat en hem gezegd, dat het een prediker van het zuivere Evangelie zou passen liefde te kweken en te vermeerderen en niet haat en tweedracht te zaaien. Hij wees echter mijn inmenging af. Het was nu de tijd voor de strijd met de machten der duisternis en van het bijgeloof en het kon pas vrede worden als van de slang, de Roomse Kerk de kop verpletterd was".

„Zeg me nog, Gotthold, waar verblijft dan nu Agnes, de dochter van Geertrui?"

„Agnes is in het huis van haar grootvader onder veilige hoede.

Daarmee was het gesprek ten einde, en de eerlijke Gotthold reed in zijn wagentje weg, diep bedroefd, dat hij Johannes het hart zwaar had gemaakt.

Deze was het liefst nog op het zelfde uur des avonds naar Wiesensteig afgereisd. Maar reeds waren de examens voor het einde zijner studiën vastgesteld en hielden hem nog enige tijd terug. De dag, die hem eindelijk vrijmaakte vond hem ook al op weg. Hoe dichter hij bij zijn geboortestreek kwam hoe neerslachtiger hij werd. Een duister voorgevoel verhaastte zijn schreden en bedroog hem niet. Boven op de hoogte van de „Groszen Weite", nauwelijks op een uur afstands van zijn geboortestadje, ontmoette hem de beulskar. En de ongelukkigen, die de wagen vervoerde? — Iets veel ergers, dan hij gevreesd had, moest Johannes zien: niet alleen Geertrui ook Agnes haar dochter — ach maar al te wel had hij het goudglanzende haar herkend — gefolterd, gemarteld afgebeuld op de beulskar op weg naar Reuszenstein.

De Reuszenstein, vroeger een der trotse burchten van het Zwabenland, die tegenover de met sagen omweven Heimenstein uit het Lenninger dal oprees op een loodrechte rostwand, sterk en stevig alsvoor de eeuwigheid gebouwd was door de graven van Helfenstein bestemd, om de plichtig bevonden en veroordeelde heksen en tovernaars op te nemen. Werden die ongelukkigen naar de eenzame rotsburcht verwezen, omdat men van hun verblijf in de stedelijke gevangenis onheil voor mens en vee vreesde, of moest de trotse burchtvesting die op ongenaakbare rotsen eeuwenlang alle overvallen getortseerd had. elke poging tot ontvluchten onmogelijk maken? Wat hiervan ook zijn mocht; vanuit de burcht voerde voorde ongelukkigen geen andere weg dan die naar de brandstapel. Slechts die gevangenen werden naar Reuszenstein gebracht, wier doodvonnis reeds geveld was. Dit wist Johannes en het plotseling bewustworden van dit ontzettende feit had hem ter aarde geworpen.

Een ooievaar die zingen wou leren

Er was eens een ooievaar met mooie witte en zwarte veren en lange rode benen. Ieder jaar, als het herfst werd, deed hij de verre reis over zeeën en landen, want dan werd het hem in het Noorden te koud, en ook de kikvorsen lieten zich zo maar niet meer grijpen als in de zomer.

Maar als de lente weer gekomen was, kwam hij steeds terug en betrok het voor hem gebouwde nest op het dak van een boerderij en dat richtte hij dan zo gerieflijk mogelijk in voor zijn verblijf van ongeveer zes maanden.

Zodra hij aangekomen was, begon hij met zijn lange snavel luid te klapperen om familie, buren en bekenden bijeen te roepen en dan vertelde hij hen van zijn lange reis en de avonturen die hij sedert zijn vertrek beleefd had. Hè, wat waren die soms griezelig. Of het wel altijd waar was, wat hij zo klapperde, werd wel eens in twijfel getrokken.

Zo vertelde hij eens, 's avonds tegen donker, dat een jager op hem geschoten had, om een lekker boutje voor de keuken thuis te brengen.

„Toen zal je wel in doodsangst gezeten hebben", riep een ekster.

„Helemaal niet", zei de ooievaar. Ik zag hem aanleggen en liet hem rustig aftrekken, wachtte onbevreesd tot de kogel bij mij kwam, nam hem in mijn bek en vloog er mee weg, zodat de jager met een lange neus, zijn schot kon nakijken".

Zulke stukjes vertelde de ooievaar. Natuurlijk waren het allemaal grote leugens, maar de familie en buren twijfelden er niet aan, of oom Ooievaar sprak de waarheid. Zij, die nooit naar verre landen reisden, wisten niet dat het ook daar gaat zo als in het vaderland.

Oom Ooievaar liet zich niet weinig voorstaan op zijn reizen en wat hij daarbij ondervond. Dat kon men aan hem zien als hij, als een witte wijsgeer, met deftige schreden over de daken stapte of aan de slootkanten wandelde.

Dicht bij het ooievaarsnest had ook een nachtegaal het zijne gebouwd. Die zong van de vroege morgen tot laat in de avond zo mooi, dat de mensen bleven staan om er naar te luisteren. Zij hadden dan steeds de meeste lof en de grootste bewondering voor zijn lief geluid en konden maar niet begrijpen, hoe zo'n klein vogeltje dat geleerd had, en die bewondering steeg ten top, toen zij op zekere avond hem enkele regels uit een Marialiedje hoorden zingen, dat hij van de kleine Karel afgeluisterd had.

In de tijd, dat de nachtegaal zong, sloeg men niet veel acht op de ooievaar, en daar had meester maal te gebruiken.

„Ach! lieve mijnheer Ooievaar", begon de kikker te klagen, toen hij in zijn bek spartelde. „Ik kwam alleen dicht bij u om naar uw zingen te luisteren, het klonk zo mooi en nu heeft u het lied niet eens helemaal uitgezongen. U hebt een mooie stem, ik was zo verrukt, dat ik het van u wilde leren. U zingt werkelijk veel mooier dan die nachtegaal, waarmee de mensen zoveel op hebben. Wat ik u verzoeken mag, zing eerst het lied verder af, ik zou het zo graag horen en dan wil ik u wel toebehoren. U hebt immers nog tijd genoeg om mij op te eten. Toe, doe mij dat éne genoegen nog".

Deze woorden streelden de eigenwaan van sinjeur Langbeen. „Ik wil geen wreedaard zijn", zeide hij bij zich zelf. „Als mijn lied de kikker zo bevalt, zal ik het hem laten horen, voor ik hem oppeuzel; ik denk dat hij mij dan nog beter zal smaken".

Dadelijk deed hij zijn snavel open en vrolijk sprong de kikvors er uit. Nog een sprong en weg was hij, naar de bodem van de diepe sloot, waar hij in veiligheid was.

Nu begreep de ooievaar, dat langbeen erg veel verdriet van.

„Hoe dom!" zeide hij, „als die kleine schreeuwerd zijn bek maar even opendoet, komen ze allemaal er op af, net of mijn klapperen niet veel mooier is. Wat! is dat fluiten dan zo'n kunst? laat hij eens klapperen zoals ik, dat kan hij niet en alle mensen zouden hem uitlachen, als hij het probeerde. Maar .... ik wou toch wel, dat ik ook kon zingen, dan zou ik de mensen wat anders laten horen". Hij begon dan ook zich in het zingen te oefenen, maakte echter weinig vorderingen, want zijn snavel was er te lang voor, en niet geschikt om er mee te zingen.

Hij stoorde er zich echter niet veel aan en zette zijn studie voort, zelfs 's avonds als hij door de sloot waadde om kikvorsen te zoeken, bleef hij soms staan om te proberen of hij kon fluiten.

Toen hij eens 's avonds weer door de sloot waadde, hoorde hij in de verte de nachtegaal. Onbewegelijk bleef hij staan en beproefde het hem na te doen. Eensklaps viel een tweede stem in: kwak, kwak kwak en bij die kwakken dacht hij niet meer aan zingen, maar greep de baszanger, een dikke kikvors, bij zijn kraag om hem voor zijn avondhij hem beet genomen had. Hij was woedend, dacht niet meer aan zingen, begon dadelijk naar de weggehipte mooiprater te zoeken, vond hem echter nergens, en wat nog het ergste was, de lelijkerd had al de kikkers in de sloot gewaarschuwd, zodat hij ook geen anderen vinden kon en hij tot straf voor zijn pronkzucht, zonder eten naar bed, of liever naar nest, moest.

En toen het donker was geworden, kwakten (lachten) alle kikkers hem uit.